

Kondor Katalin: Sírok – sírok

2025 június 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A kor, amelyben élünk, betegít.

Némi magyarázattal tartozom írásom címét illetően. A címbéli első szó valódi sírokra utal. Azokéra első sorban, akiknek a halálát – merthogy nemrégiben hunytak el – tudomásul kellett vennünk, bármennyire is megfájdította szívünket elmenetelük ebből a világból.

A másik szó személyesebb, valódi sírásra utal.

Kezdjük is az elsővel! Az ember nem jós, nem tudja kitalálni, hány temetésen kell majd megjelenie az elhútt álló esztendőben, s kik lesznek azok, akiket utolsó útjára kísérünk, egészen a sírhantjáig. Nem tudom, mert nincs statisztikám róla, hogy vajon a háborúkba ájuló világ lélekszomorító eseményei okozzák-e, de én úgy éreztem, a mögöttünk hagyott hónapokban, években túl sok nagyszerű honfitársunkat, köztük közeli hozzátartozóinkat kísértük utolsó útjukra, mégpedig azért, mert a hétköznapiok szerte a világon történő borzalmi kikezdtek, megtépázták életkedvüket, nem tudtak honnan erőt meríteni a létezésük fenntartásához, s feladták a „mérkőzést”. Már csak a sírjukat látogathatjuk.

Sokan – szakemberek, pszichológusok – ha nem is elégszer, mindenesetre sokszor beszélnek arról, hogy létezésünk jelen állapota, magyarul a kor, amelyben élünk, betegít. S ebből következtethetően pusztít is. Éves halálozási statisztikákhoz, főkép a halálozásokat okozó tényekhez nincs hozzáférésem, s csak remélem, hogy akik szakemberként ilyen statisztikákat ismernek, csak levonnak olyan következtetéseket, melyek segítenek a szomorú adatok okainak megismerésében, s még hasznos tanácsokat is tudnak adni az élet – a méltó élet – megteremtéséhez.

Nyilvánvalóan nem azért írom ezt a cikket, hogy tippeket adjak – nem is tudnék –, de azt azért érdemes lenne megkutatni, vagy legalább civilek számára is érthetően elmondani, mi az oka a halálozásokat okozó, hosszantartó betegségeknek, valamint a korai haláloknak. Nem volna hiábavaló.

Már csak azért sem, mert olvasom, hogy Magyarországon van a harmadik legnagyobb halálozási arány az Európai Unióban. A szakcikkek persze közlik, hogy a keringési betegségek és a rák okozza a legtöbb halálesetet az EU-ban, bár ez a száraz tény így nem sokat jelent nekünk, legfeljebb riaszt, hiszen az okokról és a rossz statisztikák megjavításának módzatairól kellene sokkal többet beszélünk. Függetlenül attól, hogy ez idő tájt gyilkos háborúk közelében élünk, s hogy mire ébredünk másnap, azt egyelőre senki nem tudja (vagy akarja) elmondani.

És akkor a címben lévő másik szóról, mely itt most nem tárgyról, tehát emberek nyughelyéről szólna, hanem a sírásról. Mely többnyire szívfájdalomból, vagy olykor egy-egy csodaszép művészeti alkotás láttán-hallatán gyötri meg az embert. Így tett azzal a társasággal is, mellyel pár éve elhatároztuk, hogy elmegyünk a Mohácsi Nemzeti Emlékhelyet meglátogatni. Talán tízen voltunk a baráti körből. Amit ott láttunk, az nem pusztán méltó történelmünk egyik legszomorúbb eseményének színhelyéhez, hanem elmondhatatlanul szívszorító is.

Az emlékhely vezetője volt az „idegenvezetőnk” is, az Isten is erre a posztra teremtette szerintem. Ő kalauzolt a hatalmas terület különböző pontjaihoz, s egyre csak mesélt, mesélt és mesélt. Ily szívszorító történelemórát bizony, még sohasem hallottunk. Az nem volt új, hiszen az iskolában tanítják a 499 éve történetet, hogy az Oszmán Birodalom súlyos vereséget mért a magyar seregre. Csak hát, ha jól olvasom, még mindig sok megkutatandó részlete van az akkori vereségnek. Persze, látogatásunknak nem ezek feltárása volt a célja, hanem az emlékhely „emlékeinek” megismerése.

A közmondás úgy tartja, hogy az ördög – meg többnyire az igazság és a lényeg is – a részletekben rejlik. Nos, ez a kirándulás mindnyájunknak megtanította a mondás igazságát. Ugyanis tényleg a millió „részletről” is szó esett. A mi emberünk egyre csak mesélt és mesélt, mi meg szájatva hallgattuk. Arról az iszonyú öldöklésről például, ami ott folyt, és amiről a történelemkönyvek nem számoltak be, oly szörnyű tettek voltak. Anyákat ástak elevenen gödrökbe, karjukon kisgyermekikkel, a kínzások sem maradtak el. Feltártak tömegsírokat is, s persze az öldöztetésnek, a tömeges kivégzéseknek is vannak bizonyítékai. Tarolt a borzalom akkor Mohácson, s az is kiderült, még jócskán van kutatni valója a régészeknek, történészeknek „nemzeti létünk nagy temetője, Mohács” helyszínén.

Kirándulásunk bizony sírásba torkollott. Nincs miért eltitkolni, b?gtünk, mint a gyerekek. Meglett férfiak és n?k egyformán fogyasztottuk a zsebkend?ket, megszólalni sem tudtunk, Bizony, magunk is meglep?dtünk, hogy ennyire szíven ütött bennünket a történelem. Sírtunk, mint a záporos?. Szótlanul. Mert ritkán él át az ember ilyesmit.

A temet?k csendje, a vérengzések részletei, szomorú történelmünk máig kiáltó borzalmi elsirattatták velünk az ismeretleneket is. Gyászoltunk mi ott minden szomorú sorsú emberért és országért. Hazaj?ve, már jóval az akkori látogatás után, megkérdeztem Döbrentei Kornél barátomat, hazánk óriási tehetség? költ?jét, írna-e egy verset a mohácsi csata jöv?re megrendezend? félezer éves évfordulójára? Nyomban elvállalta.

Méltó emlékünnepe lesz.

Kondor Katalin

www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló